

2.

sobota 16. října 9:19

Adame,

nepokládej tohle za opravdový e-mail.

Vím, že si ho ještě nemůžeš přečíst.

Teď jsi určitě nad Atlantikem.

Doufám, že jsi v noci zvládl vměstnat všechno oblečení do toho svého směšného kuffíku. Právě jsem se probudila. Rozhlížím se po pokoji. Všude jsou ještě stopy tvé přítomnosti. Rozhodla jsem se, že vyperu všechno povlečení. Kdybych tak mohla strčit do pračky i svoje srdce.

Teplé počasí posledních týdnů zmizelo z Jeruzaléma spolu s tebou.

Další shoda okolností.

Co ti mám ještě říct.

Posílám tenhle e-mail teď, aby dosáhl svého cíle (a dorazil do New Yorku před tebou).

Eva

neděle 17. října 14:14

Adame,

dneska mi v práci ostatní asistenti řekli, že vypadám smutně. Je první den nového semestru. Seděla jsem v Belgickém domě, i když tam se scházejí spíš přednášející. Obvykle Belgický dům nesnáším. Všichni tam chodí se žlutými notesy. I ten, kdo nic nedělá, předstírá, že pracuje.

Já zase předstírala, že čtu noviny. Ha-arec. Jsou připevněné na dlouhé dřevěné tyči a probíhá tu takový závod, kdo se k nim dostane první. Nějak se stalo, že když jsem vešla, byly volné, tak jsem se k nim hned rozběhla. I když jsem nemusela s nikým závodit.

Zabořila jsem se do jednoho z hnědých křesílek u kulatého kávového stolku a přikryla si obličej novinami. Kdyby tu byly větší noviny, vzala bych si je a zakryla bych se celá.

Ty říkáš, že bude nekonečně lahví vodky.

A já říkám: budou nekonečné bolesti.

Měl jsi příjemný let?

Zdá se ti tenhle e-mail dostatečně opravdový?

Život není krátký. Jak by mohl být krátký, když jsem se za jediný měsíc o tobě tolik dozvěděla. Kdybych takhle prožila každý měsíc svého života, věděla bych všechno.

Řekni mi, že jsi šťastný.

Eva

pondělí 18. října 11:13

- > Ano, Evo, jsem šťastný. Jak bych mohl nebýt? Učí-
- > nila jsi mě šťastným na tak nečekaném místě a v tak
- > nečekané době. A teď ty tvoje e-maily, mezi desítkami
- > bezvýznamných.
- > Jsme obklopeni bezvýznamnostmi, zvykli jsme si na ni,
- > za ta léta už jsme na ní skoro závislí, takže to podstat-
- > né nás vždycky zastihne nepřipravené. Plné námitek.
- > Zvlášť když se to přihodí tak narychlo, téměř surově,
- > jako dopravní nehoda.
- >
- > Nepsala jsi, že jsi smutná.
- > Dokonce jsi ani nepsala, že vypadáš smutně.
- > Psala jsi, že ti jiní řekli, že vypadáš smutně.
- >
- > Možná je to omyl rozlišovat mezi štěstím a smutkem.
- > Možná to jsou dva aspekty téhož. Jako vlnový a částic-
- > cový aspekt světla (to ty se vyznáš ve fyzice).
- >
- > Ještě jsme tolik věcí nedělali.
- > Ještě jsi mi nevysvětlovala fyziku.
- > Ještě jsme se spolu nekoupali.
- > Ještě jsem ti nelíbal levé koleno.
- > Budeme mít na tohle všechno čas, vid'?
- >
- > První noc v New Yorku. Nezamhouřil jsem oka. Sebe-
- > menší šramot, sebemenší pohyb nebo zachrápání mi
- > připadalo extrémně hlasité, jako bych to slyšel přes
- > zesilovač. Po nějakém čase Ruth vstala a šla do svo-
- > jí pracovny. Myslel jsem, že se mi konečně podaří

> usnout. Ovšem ukázalo se, že zvuky, které vydávám
> sám, mě ruší ještě víc. Tak jsem prostě ležel hodiny
> na zádech, zíral do tmy a povídal si s tebou. Tedy –
> představoval jsem si, že si s tebou povídám. Povídat
> si s tebou se stalo v posledních týdnech v Jeruzalé-
> mě ústředním bodem mé existence, a samozřejmě to
> pokračuje i teď, v New Yorku, dnem i nocí, ať chci, nebo
> ne, jako člověk cítí amputovanou nohu.

>

> A taky ti psát. Tím chci říct, přemýšlel jsem, co ti napí-
> šu zítra ráno (to znamená dneska). Připadá mi, že
> jsem si v hlavě sestavil nekonečné množství koncep-
> tů, pod pláštíkem tmy. Ale teď, na denním světle před
> počítačem na konzulátu ve třináctém patře, je skoro
> všechno pryč.

>

> Pamatuju si jen jednu noční myšlenku, bláznivou, nereál-
> nou, určitě řekneš ne, a já to pochopím (a jestli řek-
> neš ano, tak možná já řeknu ne). Strávit s tebou týden
> v jediném malém pokojíku. Jen já a ty. Vůbec z toho
> pokoje nevycházet. Někdy mi není jasné, proč vůbec
> lidi vycházejí z pokoje.

>

> Adam

Začala jsem svůj e-mail tím, že tě cituju. Doopravdy jsi odjel? Protože někdy mám pocit, že tě v sobě vláčím všude, kam se hnu. Možná proto mi máma řekla, že divně chodím. Odpověděla jsem jí, že je to kvůli té nehodě. To není lež. Opravdu jsi mi poranil nohu.

Seděly jsme u kulatého kuchyňského stolu, Lena, máma a já, pily jsme čaj a snídaly jsme (tu kaši, které se směješ). Potom šla máma na kliniku a Lena na ministerstvo vnitra a já jsem si rozkrojila grep a snědla jsem nejdřív jednu půlku a pak druhou. Až potom jsem se odvážila podívat se na hodiny. Půl deváté. Začal další den. Snažila jsem se v duchu přejít na newyorský čas, ubrat sedm hodin, odhadnout, za jak dlouho se vzbudíš.

Opravdu si myslíš, že štěstí a smutek jsou dvěma aspekty téhož?

Není to nakonec bez jednoho i druhého lepší?

Nevím, jak se píše o smutku nebo o štěstí. Popisovat smutek nebo štěstí, to je jako milovat se bez přikrývky. Ale když už jsme vyzkoušeli i tohle, snad ti přeče jen můžu několik popisů poskytnout.

Včera jsem vlastně neměla náladu nikoho vidět. Ráno jsem šla na univerzitu. Měla jsem praktika z úvodu do mechaniky od deseti do dvanácti. Usoudila jsem, že všichni moji studenti jsou blbci. Od určité chvíle jsem jim prostě přestala odpovídat na otázky. Dělal jsem, že nevidím, jak se hlásí. Nakonec jsem psala na tabuli výsledky cvičení a oni mě viděli jen zezadu. Nikdy jsem sama sebe zezadu neviděla. Nejsem si jistá, jestli je to zvlášť úchvatný pohled. Potom jsem šla do Belgického domu, abych se přikryla novinami. O tomhle úseku jsem ti už vyprávěla. Ta včerejší praktika mi asi moc nepřispějí k celkovému hodnocení v dotazníku spokojenosti s výukou. Aspoň budu mít koho obviňovat (tebe).

Odpoledne jsem šla plavat. Plaváním se dá vyjádřit takového smutku, když člověk chce. Mám takový zvyk, že při plavání pláču, i když nemám žádný důvod. Možná proto, že je to bezpečné, obličej je stejně mokrá a slzy nejsou vidět. Jenže tentokrát jsem neplakala. Zvládla jsem třicet bazénů za půl hodiny. Potom jsem se osprchovala vroucí vodou. Pak jsem jela autobusem domů. Začala jsem číst *Bílé noci*. Zvláštní, že jsem se až dodneška k téhle knize nedostala. Když už to bylo téměř nesnesitelné, šla jsem si zaběhat. Sama. Kopec od Bejt Cfafa ke Gilo jsem vyběhla, jak nejrychleji jsem mohla. A pak mi taky došlo, že jsem šla běhat bez Leny poprvé od té doby, co jsem tě potkala, pokud se to dá nazývat setkání. Pověz mi, opravdu sis mě nevšiml, jak běžím po kraji silnice, nebo jsi do mě narazil, protože sis mě všiml? Ještěže ti brzdy tak dobře fungují, jinak by sis teď neměl s kým dopisovat.

Když jsem se vrátila z běhání, našla jsem Lenu v kuchyni. Rozhodly jsme se jít na film do Malchy. Měli vyprodáno. Tak jsem si s ní sedla do té kavárny, jak se jen jmenuje, uprostřed nákupního centra, a hrála jsem s ní na to, že jsem normální člověk. Kladla jsem jí otázky. Jako tenkrát ty mně v čekárně na pohotovosti v nemocnici Hadasa na Har ha-cofim. Odhodila jsem všechny zábrany a vypyťovala se na všechno, co se ode mě očekávalo, pěkně logicky a popořadě. Jako počítač. Fígl spočíval v tom nezastavovat a nestydět se vyzvídat. Nestačila jsem se divit, kolik mi toho prozradila. Nakonec řekla, nebudeme si takhle povídat častěji? Je to taková pohoda být počítač. Ale co ona o tom může vědět.

Pak jsem šla spát. Potom jsem se vzbudila. Kdyby hodiny ukazovaly sedm, vstala bych a zahájila nový den. Ale ukazovaly dvě, takže jsem nemohla předstírat, že noc skončila. Takže jsem dočetla *Bílé noci*. Výsledkem bylo, že jsem vstala po osmé. Snědla jsem kaši a grapefruit. O tom jsem ti už taky vyprávěla. Nevím proč jsem se pak rozhodla uklidit kuchyň. Přestože na mně nebyla řada. Asi jsem si ještě potřebovala očistit srdce od zbytků tebe. Byla jsem super důkladná. Objevila jsem v lednici kolonie plísně. Až potom, v deset dopoledne, jsem šla k počítači a zkontrolovala poštu. Všiml sis, že e-maily někdy přicházejí rychle a někdy pomalu, že nezáleží jen na tom, kdy je člověk odešle?

Když jsem si přečetla e-mail od tebe, plakala jsem. Musela jsem ti poslat kopii. Nikdo mi nikdy takový dopis nenapsal. To, že ti o tom povídám, není jako milovat se bez příkrývky, to je jako dělat to, když jsou všechna světla rozsvícená a všude kolem jsou zrcadla.

Začala jsem si představovat nás dva v malém pokojíku, který celý týden neopustíme. Naťukala jsem do počítače dlouhou odpověď, ale než se mi podařilo kliknout na Odeslat, najednou se odpojil modem. Zazvonil telefon. Běžela jsem k němu, i když v New Yorku byla ještě noc. Byla to máma. Hihňala se jako malá holka. Zeptala jsem se jí, jestli se bude vdávat.